

Sygn. akt IVU 70/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Domańska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013 roku w Toruniu

sprawy **S. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 listopada 2012 roku nr (...)

Oddala odwołanie.

/-/SSO Danuta Domańska

Sygn. akt **IV U 70/13**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 listopada 2012 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. Inspektorat w G., na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 września 2012 r., odmówił S. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia, tj. art. 57 cytowanej ustawy. Organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 listopada 2012 r. ustalono, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Dlatego wniosek załatwiono decyzją odmowną.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. P., który w istocie zażądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do renty. Ubezpieczony stwierdził, że nie może podjąć pracy w swoim zawodzie malarza konstrukcji stalowych na wysokości. Opisał również objawy występujących u niego schorzeń.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Toruniu ustalił, co następuje:

S. P. urodził się dnia (...). Z zawodu jest malarzem konstrukcji stalowych. W toku swojej aktywności zawodowej pracował jako: malarz konstrukcji stalowych, monter instalacji termicznych, blacharz, mechanik, dozorca.

Okoliczności bezsporne + dowód: wniosek – k. 105 akt rentowych,

świadczenia pracy – kk. 9, 19-21v., 113-118, 121 akt rentowych.

W dniu 26 września 2012 r. S. P. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku ubezpieczony dołączył zaświadczenie o stanie zdrowia (druk N – 9) lekarza prowadzącego, w którym wskazano jako chorobę podstawową m.in. discopathia L 4-5,

Dowód: wniosek – kk. 105-108 akt rentowych,

zaświadczenie N – 9 – k. 53 akt dokumentacji medycznej.

W związku z tym ubezpieczony został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 23 października 2012 r. uznał S. P. za zdolnego do pracy.

Dowód: orzeczenie – k. 135 akt rentowych,

opinie lekarskie – kk. 69-69v., 66-66v. akt dokumentacji medycznej,

opinia specjalistyczna konsultanta – k. 68-67 akt dokumentacji medycznej,

historie choroby i informacje leczenia szpitalnego, skierowania,

zaświadczenie lekarskie – kk. 64-54v., 39-35, 21-20v., 14-13v., 5-4

akt dokumentacji medycznej.

S. P. nie zgodził się z tym orzeczeniem i złożył sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, która w dniu 20 listopada 2012 r. wydała orzeczenie również uznające go za zdolnego do pracy.

Dowód: sprzeciw – k. 139 akt rentowych,

orzeczenie – k. 145 akt rentowych,

opinia – k. 70-70v. akt dokumentacji medycznej,

historie choroby i informacje leczenia szpitalnego, skierowania,

zaświadczenie lekarskie – kk. 64-54v., 39-35, 21-20v., 14-13v., 5-4

akt dokumentacji medycznej.

W konsekwencji skarżoną decyzją z dnia 30 listopada 2012 r. (...) Oddział w T. odmówił S. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: decyzja ZUS – k. 170-170v. akt rentowych.

Organ rentowy uznał za udowodnione przez ubezpieczonego okresy składkowe w wymiarze 35 lat, 8 miesięcy i 29 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lata, 5 miesięcy i 25 dni – łącznie 38 lat, 2 miesiące i 24 dni. Ubezpieczony wykazał również okres ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę.

Dowód: -raport ustalenia uprawnień do świadczenia – k. 196 akt rentowych.

W toku procesu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego internisty, neurologa i ortopedy, którzy w opinii z dnia 19 kwietnia 2013 r. nie rozpoznali u ubezpieczonego choroby podstawowej, a jako choroby współistniejące stwierdzili: zespół bólowy lędźwiowy w wywiadzie oraz nadciśnienie tętnicze chwyjne w wywiadzie.

Biegli sądowi po zbadaniu wnioskodawcy i po analizie dokumentacji lekarskiej stwierdzili, że S. P. nie jest długotrwale niezdolny do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji i podzielili opinię Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 23 października 2012 r. oraz opinię Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 listopada 2012 r.

Biegły sądowy ortopeda i neurolog nie znaleźli u wnioskodawcy schorzeń, które czyniłby go niezdolnym do pracy. Zmiany w obrazie (...) kręgosłupa lędźwiowego są odpowiednie do wieku. Brak objawów zespołu bólowego kręgosłupa i brak objawów neurologicznych świadczą o dobrej wydolności kręgosłupa.

Nadciśnienie tętnicze jest chwyjne w wywiadzie, aktualnie z prawidłową wartością pomiaru, bez leczenia, nie powoduje niezdolności do pracy.

Biegli stwierdzili również, że orzekali na podstawie tej samej dokumentacji jak lekarze ZUS i aktualnie nie stwierdzili pogorzenia stanu zdrowia.

Dowód: protokół badań sądowo-lekarskich - k.19-19v. akt sądowych,

opinia sądowa – k. 10-20v. akt sądowych.

Sąd Okręgowy w Toruniu zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, zgromadzonych w aktach sądowych, aktach organu rentowego wraz z dokumentacją lekarską, a także na podstawie dowodu z opinii zespołu biegłych sądowych – biegłych lekarzy: internisty, ortopedy i neurologa z dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów, gdyż były pełne, jasne i rzeczowe, a co ważniejsze żadna ze stron nie podważała ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego nie budziły one wątpliwości Sądu.

Ustalenia w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia wnioskodawcy w przełożeniu na jego zdolności zarobkowe zostały natomiast ustalone na podstawie opinii biegłych lekarzy internisty, neurologa i ortopedy. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom wnioskodawcy. Przedmiotowa opinia została sporządzona w oparciu o przedłożoną dokumentację medyczną, dokumentację zawartą w aktach sprawy, informacje uzyskane w trakcie wywiadu oraz po przeprowadzeniu stosownych badań. Nadto wnioski opinii zostały przez biegłych fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnione.

Biegli wyraźnie stwierdzili, że nie znajdują u ubezpieczonego żadnych schorzeń, zarówno ortopedycznych, neurologicznych, jak i internistycznych, które czyniłby go niezdolnym do pracy.

Biegli w przedmiotowej sprawie, w szczególności biegły neurolog i ortopeda, w sposób fachowy i zgodny z kanonami medycyny dokonali rzetelnej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy zarówno w oparciu o dokumentację medyczną i wyniki badań, konfrontując ją z bieżąco przeprowadzonymi badaniami przedmiotowymi dostosowanymi do specyfiki badanych schorzeń i w pełni odpowiedzieli na pytanie Sądu. Samo zaś ustalenie zdolności do pracy wnioskodawcy nastąpiło zarówno przez pryzmat ustalonego stanu zdrowia, jak i wieku, posiadanych kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, jednoznacznie potwierdzając wskazywaną przez Lekarzy Orzeczników ZUS okoliczność zdolności wykonywania dotychczasowej pracy. Należy pamiętać, iż do oceny i stopnia zaawansowania chorób, ich wpływu na stan czynnościowy organizmu uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności

tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych (por. wyr. SA w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2009 r., III AUa 796/09). Sąd dysponując takim szczegółowym, fachowym w pełni odpowiadającym rygorowi art. 278 k.p.c. materiałem dowodowym nie miał wątpliwości do faktycznego stanu zdrowia wnioskodawcy.

Organ rentowy na rozprawie w piśmie z dnia 19 lipca 2013 r. oświadczył, że nie kwestionuje opinii biegłych, zaś wnioskodawca zakwestionował tę opinię. S. P. nie przedstawił jednak żadnych rzeczowych zarzutów świadczących o wadliwości opinii. Stwierdził jedynie, że leczy się u neurologa i potwierdził, że przedstawił biegłym swoje dolegliwości. Tym samym stanowisko wnioskodawcy należało uznać jedynie za zwykłą polemikę z trafnym poglądem biegłych. Biegli w sposób wyczerpujący uzasadnili swoje stanowisko odnośnie niezdolności do pracy ubezpieczonego. Co więcej, ich opinia korespondowała ze stanowiskiem Lekarza Orzecznika ZUS i członków Komisji Lekarskiej ZUS.

Orzecznictwo sądowe wypowiada się jednoznacznie co do kwestii, iż nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (zob. wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok SN z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok SN z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 stycznia 2001 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182).

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnieniu. Zaskarżona decyzja była zgodna z prawem.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia, czy wnioskodawca legitymuje się niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 3 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Pozostałe przesłanki niezbędne do uzyskania uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 , nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy (bez względu na stopień tej niezdolności);
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3 - 8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11 - 12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15 - 17 oraz art. 7 pkt 1 - 4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym w myśl przepisu ust. 2 art. 57 ustawy warunek ten nie odnosi się do osób, które są całkowicie niezdolne do pracy oraz udowodniły okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny.

Przepis art. 58 ustawy wskazuje natomiast szczegółowo wymiar wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Zgodnie z ust. 1 pkt 5 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (ust. 2 zd. 1).

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest z kolei w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ustawy).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania wskazać należało, iż przesłanki do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy zawarte w art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie zostały przez ubezpieczonego w pełni spełnione. Sąd ustalił, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy z powodu zespołu bólowego w wywiadzie i nadciśnienia tętniczego w wywiadzie. Powyższe ustalenia Sąd poczynił na podstawie opinii biegłych sądowych. Biegli stwierdzili brak objawów zespołu bólowego kręgosłupa i brak objawów neurologicznych. Ich zdaniem stan kręgosłupa jest dobry. Również nadciśnienie tętnicze w wywiadzie jest chwiejne, lecz z prawidłową wartością pomiaru bez leczenia nie powoduje niezdolności do pracy. Sąd uznał opinię za miarodajną w całości, gdyż jak powyżej już zaznaczono została sporządzona przez niezależnych od stron lekarzy sądowych, na podstawie badania przedmiotowego i dokumentacji lekarskiej i w pełni odpowiada na pytania Sądu. Wnioskodawcy natomiast nie udało się skutecznie podważyć wniosków opinii.

Dlatego Sąd Okręgowy uznał, iż S. P. nie jest osobą niezdolną do pracy.

Z uwagi na powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a contrario, oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.

Przewodnicząca

Sędzia S. O. Danuta Domańska